

SOUTERRAIN Červenec a srpen 2017

Jak to vlastně s námi je?

Před dvaceti lety (5. 9. 1997) zemřela nositelka Nobelovy ceny míru Matka Tereza. Tato žena albánského původu (vlastním jménem Agnes Bojaxhiuová) založila řád Missionares of Charity, který se rozšířil téměř po celém světě. Prvním působištěm Matka Terezy bylo desetimilionové město Kalkata. Se svými družkami vyhledávala přímo na ulicích těžce nemocné i umírající, dopravovala je do útulků a poskytovala jim někdy až do posledních chvil života láskyplnou péči.

Takový obětavý život sice budí naši úctu a obdiv, ale pokoušet se o něco podobného a soustavně to praktikovat, to by se nám asi nechtělo. Když kterýsi žurnalista navštívil v Kalkatě Matku Terezu a pozoroval ji při práci přímo v „terénu“ mezi žebráky a umírajícími, prohlásil: „To bych nedělal ani za milion dolarů!“ A Matka Tereza mu prý pohotově a vtipně přisvědčila: „Já také ne!“ Tím chtěla naznačit, že není obětavá sama od sebe, ale že ji k tomu vede jiný, skrytý faktor.

Všecko dobré v životě nemusíme dělat vždy ze zbožného nadšení, z vědomí povinnosti ani „sami od sebe“ – z jakési vrozené lidské dobroty. Sami od sebe se totiž málokdy dokážeme přimět k soustavnému překonávání egocentrismu a k trvale sebezapíravému životu a činné lásce. Potřebujeme k tomu pádnější popud. A takovým popudem pro nás může být příklad a slovo Ježíše Krista: „Kdo mě chce sloužit, ať mne následuje!“ (J 12,26) Je sice vyloučeno, že bychom někdy dokázali dokonale Krista následovat a že bychom byli s to přinést pro někoho oběť, která by měla alespoň tisícinu hodnoty Kristovy oběti, přinesené nám všem. Ale i nedokonalé následování Krista a kusé projevy sebezapíravé lásky mají svou důležitost.

hedá

Obsah čísla:

1-Jak to vlastně s námi je? | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Tři plus P P
4-Podřípské sbory | 8-Ekumenická bohoslužba za krajinu podesáté | 9-Stěhování
10-Další... | 11-Jubilanti v červenci a srpnu | 12-Kalendář na červenec a srpen 2017

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 1. 6. 2017 v 19:00

Křesťanská služba: hledáme nové členy, zemřela s. Klemperová, s. Machotková, s. Pelková v LDN.

Středisko Diakonie Praha: - K. Sýkora informoval o přípravě koncertu v říjnu tohoto roku opět společně se Stodůlkami. Staršovstvo odsouhlasilo garanci nákladů cca 61 tisíc Kč.

- Bazar šatstva 15.-19. 5. bazar byl úspěšný organizačně i čistým výtěžkem přes 98 tisíc Kč. Br. kurátor poděkuje s. M. Grimm a vyjádří ochotu staršovstva v bazaru nadále pokračovat.

Finanční záležitosti: - JJ – vybralo se do 31. 5. Kč 50 790,- odvedeno

- příspěvek do Konga pošleme o prázdninách, schůzka přispěvatelů asi v září

Hospodářské záležitosti

- během léta: oprava klavíru a varhan, práce v kanceláři, oprava dveří tamtéž, sborový archiv
- na handicap. WC instalován sklápěcí přebalovací pult – děkujene J. Stoklasové
- nové uspořádání práce sborové sestry – odpovídají statutáři
- na invalidním WC nedrží pořádně umyvadlo, M. Volný a D. Molnár opraví

Další úkoly

- je třeba zjednodušit internet, lidé se v něm špatně orientují, během léta rozmyslet, co je důležité, inspirovat se u ostatních sborů, podněty e-mailem P. R.
- opakování žádosti o grant – Křeslo na 12 měsíců – promyslí PR, JM a MŠ.

Různé:

- konfirmandi. Příprava skončí 25. 6., od září po 1 ½ hod, někdy – hledá se termín v týdnu
- 24. 9. podzimní sborový výlet do Roudnice n. L. a okolí (MŠ a PR)
- ustavení sborového kantora v říjnu při bohoslužbách, kde budou zpívat NP
- 20. července mazání chlebů pro bezdomovce
- vyvěšen papír na úklid sborových prostor
- některé nepřipravené doplňky k ohláškám dlouhé – doporučuje se je probrat s presbyterem majícím službu

- statutáři by neměli dále odkládat představení se starostovi MČ P6. V rámci této schůzky se může také otevřít téma participace MČ na úpravě okolí našeho sboru. Br. farář zjistí od kazatelů ostatních církví možnost zveřejňování informací o bohoslužbách v Praze 6

„Povolební“ program

- (a) ozvučení sálu – anketa proběhla, výsledek 50 % ANO a 50% NE; sestavena komise s předsedou K. Sýkorou, přizve D. Henycha ml., Pavla Rumla, Petra Hejla a osloví Z. Altynského.
- (b) výsledky e-mailového brainstormingu o zviditelnění sboru: je obtížné odpovědět na otázku proč se chceme zviditelnit, snazší je říci jak. Jsou nápady proveditelné bez účasti Prahy 6 a společně s měst. částí. Ustavena komise s předsedou P. Geierem, jež připraví jednání s Prahou 6, ale dále bude pokračovat rozprava o zviditelnění sboru mimo účast P6.

Tři plus P P

První nenápadné plus bratra ing. Pavla Proska je jeho svědomitost. Nikdy nic neponechával momentální improvizaci, ale pokud měl něco na starosti, staral se o to s dostatečným předstihem. Jako kurátor (a řadu let i předseda staršovstva) vítal na poradách vždy jako první všechny ostatní příchozí. Také nyní, když převzal odpovědnost za organizaci biblických hodin, nenechává nás čekat před zamčenými dveřmi na příchod velebných pánů exegetů. Také v neděli, má-li doprovázet při bohoslužbách sborový zpěv, si už dlouho před zahájením přehrává písně /ačkoli by to nepotřeboval/, zapisuje si počet slok a kontroluje rejstříky.

Další jeho plus spočívá ve snaze neponechávat žádného účastníka bohoslužeb v jeho anonymitě, ale pokud možno vypátrat, o koho jde, a seznámit se s ním osobně. Nevím, zda se tomu naučil od svého otce Oty Proska, který byl opravdu mimořádně svědomitý pastýř, nebo ho k tomu vede jeho vlastní povaha. Rozhodně to však není pouhá zvědavost. V této pastýřské činnosti ho vydatně podporuje uvážlivá manželka Jana.

Třetí plus je Pavlova láska k hudbě, která hrála od nejstarších dob důležitou roli v životě církve. Nedlouho potom, co přišel Pavel jako mladý muž do dejvického sboru, založil tu pěvecký kroužek. Nic nedbal na to, že lidský „materiál“ tvoří nevelká věková „směska“. Brzy se uplatnil také jako erudovaný varhaník a pohotový klavírní doprovoděč a organizátor seniorátního hymnologického odboru.

Že hraje vždycky celým tělem, se potvrzuje zvláště v poslední době, kdy se vrátil k hudbě svého mládí a dovede se „odvázat“ u klavíru jakožto frontman dejvického „Evangswingu“. Jak je patrné, právě tato nová Pavlova aktivita vlila novou mizu do života čerstvého osmdesátníka. Přejeme mu, aby mu to ještě dlouho vydrželo! To ovšem závisí především na vyšší Moci. O Pavlových činnostech v širším okruhu církve ať se vyjádří povolanejší bratři nebo sestry!

heda

Podřipské sbory

Na září je plánován sborový výlet do Roudnice a okolí, spojený s návštěvou některých našich sborů na Podřipsku. Povězme si něco z jejich historie, je zajímavá a přitom méně známá.

Většina vesnic na Podřipsku patřila k roudnickému panství, menší části k panství Dolní Beřkovice a Horní Beřkovice. Po třicetileté válce bylo celé Podřipsko velmi poničeno a téměř vyliďněno. To se projevilo mj. tím, že si zdejší vrchnosti byly vůči svým osadníkům poměrně tolerantnější a raději riskovali spory s arcibiskupskou konsistoří než hromadný útěk svých poddaných z náboženských důvodů do blízkého Saska. A tak třeba na roudnickém panství se již před vydáním Tolerančního patentu tiše trpělo, když některý ze sedláků si přál pokřtít dítě „nekatolicky“. Oficiálně se ale bylo možno hlásit k některému nekatolickému vyznání až po vydání Tolerančního patentu na podzim 1781. Mimo dalších omezení na vznik sborů bylo ovšem povoleno přihlásit se pouze k vyznání augsburskému (luteránskému, a.v.) nebo helvetskému (reformovanému, kalvínskému, h. v.). Nebylo možno, jak si mnozí přáli, se vrátit k víře otců, tedy k víře českých Bratří nebo Husově. A právě to zkomplikovalo situaci v kraji pod Řípem.

Nejprve se již v roce 1782 ustavil sbor ve Ctiněvsi pod Řípem jakožto centrální vsi celého okolí (údajně zde je hrob praotce Čecha). Některé vsi se přihlásily prakticky celé, v dalších jen menšina, která pak musela trpět ústrky ze strany katolických spoluobčanů. Protože v té době nebyla šance získat česky mluvícího reformovaného kazatele, dali mluvčí sboru na radu gen. Wurmsera z Prahy a povolali za svého kazatele Samuele Paulinyho ze Štiavnice. Mnozí ctiněveští sice znali podobu bohoslužeb a.v. ze svých cest do Pirny a Drážďan, ale měli zato, že srozumitelnost bohoslužeb je důležitější než použitá liturgie. V tom se ale mylili. Když měl Pauliny 1. ledna 1783 první bohoslužby, ukázalo se, jak velký je rozdíl mezi tím, jak byl on zvyklý z domova, a tím, co si přáli členové sboru. A i když se Pauliny později snažil přizpůsobit, počátkem roku 1784 se od

sboru oddělilo 136 rodin a založilo reformovaný sbor v Ledčicích. Zbytek sboru pak zrušil své sídlo ve Ctiněvsi a přeložil jej do Krabčic. Tím ale štěpení sboru neskončilo, ještě téhož roku se oddělilo dalších 190 rodin a utvořilo reformovaný sbor přímo v Krabčicích. Tím vzniklo podřipské trojsboří: k Ledčicím patřila jihovýchodní část Podřipska od Labe až do Prahy, ke Krabčicím severovýchodní část a ke sboru a.v. ti, kteří zůstali věrni původnímu sboru. Oba krabčické evangelické sbory do roku 1790 sdílely společnou modlitebnu a pravidelně se v ní střídaly.

Krabčický sbor a.v. to ale neměl jednoduché. Svědčí o tom časté střídání jeho kazatelů. Po Paulinym přišel Jan Csonka z Trnávky (1784-87), pak superintendent Štěpán Leška (1787-90), Jan Borott z Boru (1790-93), Daniel Korbély (1793-98) a Pavel Straka do r. 1831. Za jeho nástupce Václava Beneše bylo sídlo sboru a.v. přeneseno do Lipkovic, kde byl r. 1852 položen základní kámen a v r. 1855 dokončen nový kostel. To již ale přicházela nová doba a tak lipkovický kostel byl prvním českým evangelickým kostelem s věží a zvonem. Původní krabčická modlitebna byla v r. 1859 prodána a přeměněna na hospodu – brzy ji ale koupil Václav Šubert a zřídil v ní opatrovnu. Po Benešovi byli faráři libkovického sboru František Trnka a od r. 1917 do 1939 Josef Kulík. Za něj došlo ke hladkému spojení obou církví, ke kterému od svého nástupu směřoval. Po Kulíkovi se na lipkovické faře vystřídali ještě Vilém Foltýn, Karel Bakala, Pavel Pellar, Jan Široký, František Mach, vikář Daniel Pala a jáhen Hynek Schuster. V současné době je sbor administrován sen. farářem Joelem Rumlem.

Vraťme se ke krabčickému sboru h.v. Jak již bylo řečeno, v prvních letech po svém vzniku sdílel modlitebnu se sborem a.v. Jeho prvním kazatelem byl od podzimu 1785 Štěpán Szeremley z Uher (1785-88). Vlastní modlitebnu si sbor postavil v roce 1790 za jeho nástupce Jana Šimona Turoczyho (1788-1800). V 19. století se již poměry sboru ustálily, uklidnily se i vztahy s katolíky, a doba pobytu farářů na sboru se prodloužila. Sloužili zde Jan Czomor (1800-05), Petr Molnár (1806-1814), Jan Nešpor (1815-20) a Antonín Fleischer (1820-61). Významnou, nejen krabčickou osobností byl farář Václav Šubert (1861-72), zeť vtelenského faráře Pavla Španyele, který v Krabčicích založil církevní opatrovnu a později dívčí vzdělávací ústav. Do doby jeho působení patří také rozvoj činnosti v Roudnici a v celé severočeské diaspoře. Zásahu na tom měl jeho vikář se sídlem v Roudnici, Jan Karafiát (1870-71), spisovatel Broučků.

Za Šubertova nástupce Adolfa Chlumského (1872-1889) byl v Krabčicích postaven nový velký kostel s věží a zvony. Za obou těchto farářů se krabčický sbor rozrostl a dal vzniknout řadě kazatelských stanic, jeho členové se podíleli na

společenském životě české vlastenecké společnosti. Připomeňme jen slavnostní cestu základního kamene Národního divadla ze Řípu, jež byla zcela v režii místních evangelíků (Josef Titěra z Rovného, Kratochvílové z Lounek a Mlčechvost). Dalším krabčickým farářem byl Eduard G. A. Molnár (1890-1913), senior podřipského seniorátu, který se mj. zasloužil o obnovení kazatelské stanice v Roudnici a rovněž o vznik KS v Mladé Boleslavi, obojí v r. 1897, a po něm Bedřich Jerie (1913-1920), za něž se roudnický sbor osamostatnil. Po vzniku ČCE v Krabčicích působili Rudolf Lány (1920-26), J. B. Souček (1927-30), Fr. Mrázek Dobraš (1930-45), L. Vrba (1945-64), J. Slabý (1964-69), J. Potoček (od 1970), J. Opočenský (1982-90), Mír. Erdinger (1991-2), H. Schuster (1993-95), J. Zbořilová (2001-6) a J. Kubka (2008-14). Dnešní farářkou je Martina Šeráková-Vlková.

V Krabčicích také sídlí známé středisko Diakonie. Navazuje na práci faráře Šuberta před více než 150 lety. Součástí jeho areálu je i původní modlitebna krabčického sboru a v., zakoupená reformovaným sborem v roce 1864.

Ledčický sbor byl po dlouhou dobu druhým velkým podřipským sborem h. v. Jeho prvním kazatelem byl Jiří Fazekaš (1784-1791), který sem přišel na doporučení libiškého Jana Végha. Oba reformované sbory, libišský a ledčický, zasahovaly až do Prahy, hranici mezi nimi tvořila Vltava. V Ledčicích byla nejprve postavena fara (1788) a vedle ní v r. 1791 dokončena modlitebna pro 500 osob. Následovali Emerich Tsider, Štěpán Ivany a Jan Kašpar (1832-1872).

Za faráře Kašpara došlo nejprve k ustavení filiálního sboru v Libčicích nad Vltavou, kde byla početná evangelická komunita značně vzdálená od sídla ledčického sboru – až pět hodin pěšky. Zprvu se konaly podomní bohoslužby v rodinách místních a okolních sedláků. Ti se již roku 1863 rozhodli pro stavbu vlastního kostela, stavba byla dokončena v roce 1867. A protože v té době pražský evangelický sbor získal salvátorský chrám a rušil svou toleranční modlitebnu v Truhlářské ulici č. 8, byly tamější kostelní lavice přestěhovány do Libčic, kde slouží dodnes.

Známým ledčickým farářem byl Antonín Lát (1872-1912). Farářova manželka Eleonora, snad pod vlivem krabčického Šuberta, založila v Ledčicích dětskou opatrovnu, první v Čechách. Ta byla později přeměněna na dívčí sirotčinec a ještě později přestěhována do Krabčic. Mnohé příběhy i celá atmosféra té doby jsou dobře známě z knížky jejich syna Ludvíka Láta „Na lečické faře“.

Dalšími ledčickými faráři byli J. Kantorek (1912-20), V. Bureš (1920-33), B. Potměšil (1933-43), K. Bakala (1944-50), J. Matějka (1950-57), V. Otto (1957-61), M. Pechar (1964-74) a J. Potoček (1974-77), který dojížděl z Krabčic.

Již tehdy se začalo uvažovat o spojení obou sborů. V padesátých letech sice došlo k částečné přestavbě kostela, ale v důsledku vystěhování zdejších sedláků byl sbor znatelně zmenšen a tak v roce 1970 byla upravena menší modlitebna z bývalé evangelické školy. Poslední faráři ledčického sboru, E. Vejnar (1977-80), M. Pechar (1980-84) a K. Bartoš (1984) se jej ještě pokoušeli udržet, stejně jako následní administrátoři, ale v létě roku 1996 byly bohoslužby v Ledčicích ukončeny a roku 1998 byl sbor připojen ke sboru v Krabčicích. Fara s modlitebnou přešly do soukromých rukou a slavnou evangelickou minulost Ledčic připomíná jen kalich s křížem v obecním znaku.

Nejmladším podřipským sborem je Roudnice nad Labem. Původně, v tolerančním období, zde žádní evangelíci nebyli. Později, díky stěhování z vesnic do města i misijnímu úsilí krabčického faráře Šuberta se počet místních evangelíků zvětšil natolik, že zde v letech 1868-75 vznikla kazatelská stanice. Její samostatná práce je spojena se jmény Jana Karafiáta a Ferdinanda Císaře, kteří zde působili v letech 1870-71 a 1873-4. Bez systematické péče ale kazatelská stanice zanikla, byla obnovena až v roce 1897 seniorem Molnárem z Krabčic. V r. 1909 byl postaven kostel a na podzim 1919 došlo k osamostatnění roudnického sboru.

Prvním farářem se stal Bedřich Jerie (1919-1924), po něm Benjamin Fleischer (1924-48), František Janovský (1949-81) a Kurt Bartoš (1982-2015). Zejména v době přestupového hnutí šlo o početný sbor s řadou kazatelských stanic v severočeském kraji. Sbor je dnes administrován seniorátním farářem Joelem Rumlem.

K podřipským sborům můžeme okrajově počítat i sbor na Mělníce. Ten sice vznikl převážně oddělením od reformovaného sboru ve Vysoké, ale byla k němu připojena i přilehlá část sboru ledčickému a tím se ke mělnickému sboru dostaly vesnice mezi Řípem a Vltavou na levém břehu Labe. V letech 1896-97 byl na Mělníce postaven filiální kostel a zároveň v r. 1897 byl založen spolek pro zřízení samostatného sboru a v roce 1901 došlo k jeho osamostatnění. Krátce jej administroval nebuželský farář Eduard Molnár, ale od začátku roku 1902 již na Mělníce působil František Žilka (1902-1919), pozdější profesor na Husově bohoslovecké fakultě. V poslední době na Mělníce působili faráři H. Pfannová (2005-14), M. Lukášová (2014-15) a od roku 2016 dnešní Miroslav Erdinger.

Jan Mašek

Ekumenická bohoslužba za krajinu podesáté

Při letošní Ekumenické bohoslužbě za krajinu v sobotu 27. května jsme se na zahradě u Fettrů na Sedleckých skalách sešli již podesáté. Poprvé se tu bohoslužba konala na jaře 2008. A to už je dobrá příležitost k ohlédnutí a připomenutí, jak to před devíti lety začalo. Tehdy v březnu 2008 na stavebním odboru magistrátu hlavního města Prahy probíhalo veřejné projednávání dopravních staveb na severozápadě Prahy. Na chodbách se několik dní potkávali lidé z obou břehů Vltavy, unavení z bezúspěšného dohadování s úředníky. A tam si Stáňa Veselková ze Suchdola a Jan Bubela z Chaber řekli, že by se raději setkali někde venku v přírodě, kde by se společně pomodlili a zazpívali. A nápad byl na světě. Ekologická sekce České křesťanské akademie měla pro ten nápad pochopení a ujala se pořadatelství. Libor a Helena Fettrovi ze Suchdola dali k dispozici svou zahradu, které říkají „pole nad Vltavou“. Z pravého břehu Vltavy přišla první skupina poutníků, kteří začali svou pout' od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech. Poprvé kázal Matúš Kocian, biolog a římskokatolický kněz z Českého Brodu, který přijel s poutníky sedleckým přívozem i se svým kolem. Prvním hostem besedy byl Jiří Nečas, laický kazatel ČCE a ředitel Ekologické sekce ČKA. Zazněl tehdy i návrh: sejděme se tu příští rok zase. Skutečně se tak stalo a letos již podesáté.

Na zahradě se tak vystřídala řada dalších kazatelů a duchovních několika církví: evangeličtí faráři Petr Hudec, Miloš Rejchrt, Dana Rotkovská, Joel Ruml, Jan Kowalczyk, kazatel Církve bratrské Pavel Plchot, z Církve československé husitské Sandra a Jiří Silných a Renata Wesleyová, římskokatoličtí kněží z farnosti sv. Matěje v Dejvicích Andrzej Koch, Krzysztof Tomasz Labeledz a nyní i Matúš Kocian, Jiří Kusý z Nuslí, ze Starokatolické církve Dušan Hejbal a Marek Bendy Růžička, faráři Obce křesťanů Milan Horák a Stanislava Veselková.

Besedovali jsme s Václavem Cílkem z Geologického ústavu ČAV, senátorem a bývalým ministrem životního prostředí Bedřichem Moldanem, Václavem Buřtem, místostarostou Horního Jiřetína a laureátem Ceny Josefa Vavrouška, se socioložkou a publicistkou Jiřinou Šiklovou, Pavlem Štifterem, místostarostou Benátek nad Jizerou, s Jiřím Sádlem z Botanického ústavu AV ČR, s Jiřím Silným o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství (TTIP), s vojenským kaplanem Jaroslavem Knichalem o duchovní službě v Armádě ČR, naposledy pak s geologem a teologem Martinem Hrubešem o vztahu člověka a stvoření.

Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách nebo na zahradě nad Vltavou, nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok, (GPS

50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) se stala již tradiční akcí pořádanou ES ČKA. Technicky ji pomáhá zabezpečit MČ Praha Suchdol. Každý ročník je zdokumentován na stránkách občanského sdružení a nyní spolku Nad Drahaňským údolím www.drahan.chabry.cz. Bohoslužba má svůj skromný okruh pravidelných účastníků, ale pokaždé tu potkáváme i nové tváře. Sejdeme se příští rok zase? A proč ne? Naši hostitelé už teď s námi na jaře 2018 počítají. A na té zahradě s úžasným výhledem na vltavské údolí je tak příjemně.

Podnětem k první bohoslužbě byla jistá občanská angažovanost, a ne každý s tím byl či je srozuměn. Dověděli jsme se třeba, že se scházíme a modlíme za to, aby nepříjemná silnice nevedla pod našimi okny, ale raději pod okny sousedů několik kilometrů dál. Došlo k setkáním a rozhovorům, kdy bylo potřeba pečlivě promýšlet a formulovat postoje a názory. Po těch devíti letech myslím, že se podařilo vytvořit dobrou tradici bohoslužebných setkání, ve které má smysl pokračovat. Stále znovu si vděčně uvědomovat krajinu a přírodu jako Boží stvoření a žasnout nad ním. A umět za ně nést i svůj díl odpovědnosti. Má smysl modlit se stále znovu za lidi, kteří rozhodují o prostředí, ve kterém žijeme a budou žít i naše děti, aby rozhodovali věcně a spravedlivě.

Anna Hejlová

Stěhování

V neděli 28. května jsme si společně připomněli 20 let od přestěhování našeho sboru z Wuchterlovy ulice sem do „Wintrovky“. Po bohoslužbách a po kávě nás několik pietně došlo ke staré adrese, kde jsme se společně vyfotili (vůbec to nebylo jednoduché, protože tam stále jezdila auta). A pak před vchodem do domu zazpívali. Děti pak radostně dováděly v kašnách kolem koní na přilehlém náměstí. Navečer jsme se pak sešli ke společnému stolování a zpívání. Na piano hrál náš úžasný Pavel Prošek, na kytaru Pavel Ruml a na housle Judith Stoklasová. Zavolali jsme i několika našim věrným členům, kteří pro nemoc nemohou mezi nás chodit a přes hlasitý odposlech v telefonu si s nimi společně zazpívali. Bylo nás skoro 40 a bylo to moc hezké. Zajímalo to i okoloidoucí (viz obrázek). Tak zase za 10 let.

Marta Študentová

Další ...

- Milí členové sboru, úklidu sborových prostor se dočasně ujal Martin Volný, ale je to opravdu dočasné. Stále někoho hledáme. Jedná se o práci asi tak 4 hodiny týdně. Byli bychom velmi rádi, aby tato práce byla vykonávána někým od nás. Prosim, zamyslete se, třeba vás napadne někdo, komu by se to hodilo.
- Máme nový přebalovací pult pro nejmladší...

Jubilanti v červenci a srpnu

V červenci...

Milena FRYNTOVÁ	93 let	Ludmila LAŠTOVIČKOVÁ	75 let
Helena HINTNAUSOVÁ	90 let	Jarmila DVOŘÁKOVÁ	70 let
Daniela ZACHOVÁ	80 let	Rut BÍZKOVÁ	60 let
Pavel PROSEK	80 let		

... a v srpnu

Pavel BENŠ	80 let	Petr BRADA	75 let
Dana ŠILHÁNOVÁ	70 let		

Chvalte ho z celého srdce a vždycky za všechno vzdávejte díky.

Efezským 5,20

Víra, naděje, láska

S pokorou poklekni před Bohem
když Ti svízel srdce svírá
On pomůže Ti s každým neduhem
když cele naplní Tě víra

Nevzdávej se svých snů, nikdy
i když Ti často osud nepřeje
On vlije Ti vždy radost do žil
ty poznáš, co je naděje

I kdybys měla velký žal
tvé čelo byla samá vráska
to nejsilnější, co pomůže ti
je dar od Boha – čistá láska

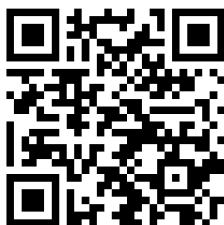
Jiřina Muzikářová

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 27. 8. 2017.

Zářijové číslo vyjde 3. 9. 2017.

Kalendář na červenec a srpen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 7. 9. 7. s VP 16. 7. křest Adély Minářové 23. 7. 30. 7. 6. 8. s VP 13. 8. 20. 8. 27. 8.	Blahoslav Hájek Pavel Ruml Pavel Ruml Elen Plzáková Daniel Henych Petr Gallus Zdeněk Susa Pavel Ruml Pavel Ruml
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	tábor, pravidelné aktivity po prázdninách	
Konfirmandi	po prázdninách	
Mládež a dorost	po prázdninách	
X-cátníci	po prázdninách	
Naši pěvci	po prázdninách	
Křesťan. služba	porada 9. 7. po bohoslužbách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Staršovstvo	7. 9. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	po prázdninách	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**

